

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

1. februar 1994 *

I sagerne T-278/93 R og T-555/93 R,

David Alwyn Jones og Mary Bridget Jones, Llandeilo (Det Forenede Kongerige), ved advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og advokat H. J. Bronkhorst, Haag, for Solicitors Burges Salmon, Bristol, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Luc Frieden, 62, avenue Guillaume,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Arthur Brautigam og Michel Bishop, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Bruno Eynard, direktør for Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet og Christopher Docksey, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som

* Processprog: engelsk.

befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremelis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgte,

T-280/93 R,

Brian Stephen Garrett, Motcombe (Det Forenede Kongerige), ved Solicitor Martin Rawstorne, Yeovil, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Berna og partnere, 16 A, boulevard de la Foire,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Arthur Brautigam og Michel Bishop, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Bruno Eynard, direktør for Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet og Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgte,

og T-541/93 R,

Norman McCutcheon, Aldoghal (Det Forenede Kongerige), og de 246 andre mælkeproducenter, hvis navn og adresse er anført i bilaget, ved Solicitor Oliver Ryan-Purcell, Tipperary, ved James O'Reilly, SC, og Barrister Philippa Watson, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fyfe Business Centre, 29, rue Jean-Pierre Brasseur,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Arthur Brautigam og Michel Bishop, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Bruno Eynard, direktør for Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

- for så vidt angår sagerne T-278/93 R, T-555/93 R og T-541/93 R angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed (EFT L 196, s. 6), navnlig forordningens artikel 14, stk. 4, og angående en påstand om, at Rådet og Kommissionen tilpligtes at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at sagsøgerne kan få udbetalt den faste erstatning i henhold til forordningen uden at skulle frafalde deres krav i hovedsagen, og
- for så vidt angår sag T-280/93 R angående en påstand om, at Rådet og Kommissionen tilpligtes dels inden for en frist på en måned at indgå forlig med sagsøgeren om størrelsen af den erstatning, der skal betales til ham i relation til hans to bedrifter, idet behandlingen af hovedsagen ellers vil blive genoptaget, dels straks at udbetale et forskud på 329 000 UKL,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder

¹ Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. maj 1992 (sag C-202/92) har David Jones og Mary Jones i henhold til EØF-traktatens artikel 178

og artikel 215, stk. 2, anlagt sag mod Rådet og Kommissionen med påstand om erstatning for den skade, de mener at have lidt som følge af anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (herefter benævnt »forordning nr. 857/84«, EFT L 90, s. 13).

- 2 Ved Domstolens kendelse af 14. september 1993 blev behandlingen af sagen udsat, indtil der er afsagt dom til endelig afgørelse af de forenede sager C-104/89, Mulder m. fl. mod Rådet og Kommissionen, og C-37/90, Heinemann mod Rådet og Kommissionen (Sml 1992 I, s. 3061), hvori der er nedlagt tilsvarende påstande, og som angår gyldigheden af de samme retsakter.

- 3 Ved kendelse af 27. september 1993 har Domstolen i henhold til artikel 47 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen (herefter benævnt »statutten«) henvist sagen til Retten, jf. artikel 3 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s.1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21). Sagen er registreret ved Retten under nummer T-278/93.

- 4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. oktober 1993 har de samme sagsøgere og 25 andre mælkeproducenter, som tidligere havde anlagt tilsvarende erstatningssager, i henhold til EØF-traktatens artikel 173 anlagt sag mod Rådet med påstand om annullation af artikel 8, stk. 2, litra a), og artikel 14, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed (herefter benævnt »forordning nr. 2187/93«, EFT L 196, s. 6).

- 5 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor samme dag har David Jones og Mary Jones fremsat begæring om foreløbige forholdsregler, således at Rådet og Kommissionen i det væsentlige tilpligtes at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at sagsøgerne kan få udbetalt den faste erstatning i henhold til forordning nr. 2187/93 uden at skulle hæve de sager, de har anlagt ved Retten.
- 6 Rådet og Kommissionen har henholdsvis den 18. og 19. november 1993 indgivet skriftlige bemærkninger vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler.
- 7 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. august 1992 (sag C-337/92) har Brian Garrett i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, anlagt sag mod Rådet og Kommissionen med påstand om erstatning for den skade, han mener at have lidt som følge af anvendelsen af forordning nr. 857/84.
- 8 Ved Domstolens kendelse af 14. september 1993 blev behandlingen af sagen udsat, indtil der er afsagt dom til endelig afgørelse af de forenede sager C-104/89, Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen, og C-37/90, Heinemann mod Rådet og Kommissionen, hvori der er nedlagt tilsvarende påstande, og som angår gyldigheden af de samme retsakter.
- 9 Ved kendelse af 27. september 1993 har Domstolen i henhold til artikel 47 i statuten henvist sagen til Retten i henhold til de førnævnte afgørelser af henholdsvis 24. oktober 1988 og 8. juni 1993. Sagen er registreret ved Retten under nummer T-280/93.
- 10 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 26. november 1993 har sagsøgeren fremsat begæring om foreløbige forholdsregler, således at Rådet og

Kommissionen i det væsentlige tilpligtes dels inden for en frist på en måned at indgå forlig med sagsøgeren om størrelsen af den erstatning, der skal betales til ham i relation til hans to bedrifter, idet behandlingen af hovedsagen ellers vil blive genoptaget, dels straks at udbetale et forskud på 329 000 UKL.

- 11 Rådet og Kommissionen har henholdsvis den 9. og 10. december 1993 indgivet skriftlige bemærkninger vedrørende denne begæring om foreløbige forholdsregler.

- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. oktober 1993 har Norman McCutcheon og 246 andre mælkeproducenter i henhold til EØF-traktatens artikel 173 anlagt sag mod Rådet med påstand om annullation af forordning nr. 2187/93, navnlig forordningens artikel 8 og 14. Sagen er registreret under nummer T-541/93. De samme producenter havde tillige i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, anlagt sager mod Rådet og Kommissionen med påstand om erstatning for den skade, de mener at have lidt som følge af anvendelsen af forordning nr. 857/84.

- 13 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 19. november 1993 har Norman McCutcheon og de 246 andre sagsøgere i sag T-541/93 fremsat begæring om foreløbige forholdsregler dels med henblik på udsættelse af gennemførelsen af forordning nr. 2187/93, navnlig forordningens artikel 14, stk. 4, dels med henblik på at få fastslået, at sagsøgerne kan få udbetalt den faste erstatning i henhold til forordning nr. 2187/93 uden at skulle hæve de erstatningssager, der er anlagt ved Retten.

- 14 Rådet har den 9. december 1993 indgivet skriftlige bemærkninger vedrørende denne begæring om foreløbige forholdsregler.

- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. januar 1993 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i sag T-541/93 R til støtte for Rådets påstande. Begæringen om intervention er forkyndt for hovedsagens parter i overensstemmelse med artikel 116, stk. 1, i Rettens procesreglement.
- 16 Parterne har fremsat mundtlige bemærkninger i retsmødet den 6. januar 1994.
- 17 Rettens præsident har under dette retsmøde anmodet parterne om at fremsætte deres mundtlige bemærkninger vedrørende en eventuel forening af nærværende sager med henblik på afgørelsen om begæringerne om foreløbige forholdsregler og vedrørende Kommissionens begæring om intervention i sag T-541/93 R. Parterne har hverken gjort indsigelse mod en sådan forening eller mod, at Kommissionen intervenserer i sag T-541/93 R til støtte for Rådets påstande.
- 18 Da genstandene for sagerne T-278/93 R og T-555/93 R, T-280/93 R og T-541/93 R angår det samme problem, bør sagerne forenes med henblik på afgørelsen om begæringerne om foreløbige forholdsregler. På denne baggrund findes Kommissionen ligeledes at have en retlig interesse i at intervenere i sag T-541/93 R til støtte for Rådets påstande.
- 19 Inden der tages stilling til, om de til Retten indgivne begæringer bør tages til følge, skal der kort henvises til sagernes sammenhæng, herunder de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for de ved Retten anlagte sager, således som de fremgår af parternes skriftlige indlæg og de mundtlige forklaringer under retsmødet.
- 20 Ved domme af 28. april 1988 i sagerne Mulder (sag 120/86, Sml. s. 2321, herefter benævnt »Mulder I«) og von Deetzen (sag 170/86, Sml. s. 2355) fastslog Domsto-

len, at forordning nr. 857/84, som suppleret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16. maj 1984 om gennemførelsesbestemmelser for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (herefter benævnt »forordning nr. 1371/84«, EFT L 132, s. 11), er ugyldig, for så vidt disse forordninger ikke indeholder nogen bestemmelse om tildeling af en referencemængde til producenter, som ikke har leveret mælk i det af den pågældende medlemsstat valgte referenceår efter at have påtaget sig en forpligtelse i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 1).

- 21 Ved dom af 19. maj 1992 i sagen Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen (forenede sager C-104/89 og C-37/90, Sml. I, s. 3061, herefter benævnt »Mulder II«) dømte Domstolen Rådet og Kommissionen til at erstatte de tab, som sagsøgerne har lidt ved anvendelsen af forordning nr. 857/84, som suppleret ved forordning nr. 1371/84.
- 22 På baggrund af denne dom fra Domstolen anerkendte Rådet og Kommissionen i en meddelelse offentliggjort i EF-Tidende den 5. august 1992 (EFT C 198, s. 4), at det resultat, Domstolen var nået frem til i Mulder II-dommen, jf. ovenfor, gjaldt alle personer, der befandt sig i en tilsvarende situation som sagsøgerne i de forenede sager C-104/89 og C-37/90, og institutionerne forpligtede sig til, indtil der blev truffet de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af Domstolens dom, over for krav indgivet efter den 5. august 1992 ikke at påberåbe sig statuttens artikel 43, hvorefter krav mod Fællesskabet, der støttes på ansvar uden for kontraktforhold, forældes fem år efter, at den omstændighed, der ligger til grund for kravet, er indtrådt.
- 23 Det var under disse omstændigheder, at Rådet den 22. juli 1993 — på forslag fra Kommissionen og efter at have indhentet udtalelser fra Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg — udstedte forordning nr. 2187/93, som giver hjemmel til tilbud om en fast erstatning til visse producenter af mælk og

mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed, og fastsætter de nærmere regler om og betingelser for ydelse af en sådan erstatning.

- 24 En del af de berørte producenter, herunder sagsøgerne, finder, at de har lidt skade som følge af visse af forordningens bestemmelser, navnlig reglerne om forældelsesfristen, og har derfor anlagt annullationssøgsmål ved Retten med påstand om delvis annullation af forordning nr. 2187/93, ligesom de har fremsat nærværende begæringer om foreløbige forholdsregler.

Retlige bemærkninger

- 25 I henhold til EØF-traktatens artikel 185 og 186, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988, jf. ovenfor, kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.
- 26 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement foreskriver, at begæringer, der vedrører de i EØF-traktatens artikel 185 og 186 omhandlede foreløbige forholdsregler, skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af midlertidig karakter, idet de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen.
- 27 I henhold til artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 2187/93 tilbydes den faste erstatning kun for den periode, for hvilken retten til erstatning ikke er forældet. Artikel 8, stk. 2, litra a), bestemmer, at den forældelsesfrist på fem år med hensyn til Fællesskabets erstatningsansvar uden for kontraktforhold, som er fastsat i artikel 43 i statuten, betragtes som afbrudt på datoen for fremsættelsen af kravet fra den produ-

cent, der mener at være blevet tilføjet skade af en af Fællesskabets institutioner, på datoen for sagsanlægget ved Domstolen eller på datoen for meddelelsen af 5. august 1992, jf. ovenfor.

- 28 I henhold til artikel 10, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2187/93 skulle erstatningskravet i hver medlemsstat rettes til den myndighed, som medlemsstaten har udpeget med henblik herpå, og være myndigheden i hænde senest den 30. september 1993. Myndigheden har herefter ifølge artikel 14, stk. 1, en frist på højst fire måneder regnet fra kravets modtagelse til på Rådets og Kommissionens vegne og for disses regning at fremsætte et tilbud om erstatning til producenten, ledsaget af en kvittering for fuld og endelig afgørelse.
- 29 Det følger af artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2187/93, at hvis tilbuddet ikke accepteres inden for en frist på to måneder fra dets modtagelse, er det ikke længere bindende for de berørte fællesskabsinstitutioner, dvs. Rådet og Kommissionen. Desuden er det i artikel 14, stk. 4, bestemt, at en accept af tilbuddet ved returnering til myndigheden inden for ovennævnte frist på to måneder af kvitteringen i behørigt godkendt og underskrevet stand indebærer et afkald på enhver form for yderligere krav mod fællesskabsinstitutionerne for det tab, der ligger til grund for tilbuddet om erstatning.

Parternes argumenter

- 30 De af parternes argumenter, der er relevante for afgørelsen vedrørende nærværende begæring om foreløbige forholdsregler, kan sammenfattes som nedenfor anført.
- 31 Hvad angår de faktiske og retlige grunde til, at de begærede forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede, har sagsøgerne Jones og McCutcheon i det

væsentlige gjort gældende, at Rådets anvendelse af statuttens artikel 43 i forbindelse med artikel 8, stk. 2, litra a), i forordning nr. 2187/93 er ulovlig, da den dels hviler på en urigtig retsopfattelse, dels strider mod princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og lighedsprincippet.

- 32 Det følger efter sagsøgernes opfattelse af statuttens artikel 43, således som bestemmelsen er fortolket af Domstolen i dom af 27. januar 1982 (forenede sager 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 og 5/81, Birra Wührer m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 85) og af 13. november 1984 (forenede sager 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 og 282/82, Birra Wührer m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3693, herefter benævnt »Birra Wührer II«), at den forældelsesfrist, der gælder i relation til Fællesskabets erstatningsansvar uden for kontraktforhold, først begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor alle de betingelser, som er en forudsætning for erstatningspligten, er opfyldt, og navnlig først når det tab, der skal erstattes, er indtrådt. I det foreliggende tilfælde var betingelserne for erstatningspligten ifølge sagsøgerne først opfyldt den 28. april 1988, dvs. datoen for afsigelsen af Mulder I-dommen, jf. ovenfor, da de berørte mælkeproducenter først på dette tidspunkt kunne vide, om de havde ret til en referencemængde.
- 33 Sagsøgerne mener tillige, at det er i strid med det grundlæggende princip om beskyttelse af den berettigede forventning, at man i det foreliggende tilfælde påberåber sig artikel 43 i statuten, da hverken Rådet eller Kommissionen rejste spørgsmålet om forældelse i Mulder II-sagen, selv om erstatningskravet fra en af sagsøgerne i denne sag delvis — for så vidt angår lidt over to måneder — vedrørte en periode, der var omfattet af forældelsen. Under disse omstændigheder må Rådet og Kommissionen efter sagsøgernes opfattelse anses for at have givet afkald på retten til at gøre forældelsen gældende for så vidt angår alle de berørte mælkeproducenters erstatningskrav.
- 34 Ifølge sagsøgerne strider anvendelsen af statuttens artikel 43 desuden mod det grundlæggende ligebehandlingsprincip, idet der er tale om en forskelsbehandling mellem de producenter, hvis ikke-markedsførings- eller omstillingsordninger udløb i 1983 eller 1984, og de producenter, hvis ordninger udløb i 1987, idet sidstnævnte stort set ikke rammes af forældelsen.

- 35 Hvad angår spørgsmålet om uopsættelighed har sagsøgerne gjort gældende, at de vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, hvis deres begæringer om foreløbige forholdsregler ikke imødekommes. De har understreget, at det valg, de har i henhold til den omtvistede forordning, består i enten at acceptere tilbuddet om den faste erstatning og således give afkald på deres krav på en fuldstændig erstatning for det tab, de har lidt, eller at afvise tilbuddet om den faste erstatning og følgelig blive nødsaget til at vente adskillige år, indtil Retten og eventuelt Domstolen i tilfælde af appel afsiger deres domme i de sager, der verserer i øjeblikket. Sagsøgerne kan imidlertid efter eget udsagn ikke afvente disse sagers udfald, da deres bedrifters eksistens i øjeblikket er truet, fordi kreditorerne forbereder sig på at blive indsat i besiddelsen af bedrifterne og sælge disse. Sagsøgerne finder således, at de i begge tilfælde vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, som kun kan afhjælpes, såfremt der træffes de begærede foreløbige forholdsregler, da tilbuddet om erstatning i henhold til artikel 14, stk. 1 og 3, i forordning nr. 2187/93 skal være dem i hænde senest den 31. januar 1994 og skal accepteres inden for to måneder fra modtagelsen af tilbuddet.
- 36 Sagsøgeren Brian Garrett har gjort gældende, at hans banker, såfremt begæringen om foreløbige forholdsregler ikke bliver taget til følge, i betragtning af, at den faste erstatning i henhold til forordning nr. 2187/93 udgør under halvdelen af hans gæld til bankerne, vil lade sig indsætte i besiddelsen af de pantsatte dele af hans bedrift, og at han som følge heraf ikke blot vil miste den faste erstatning med hensyn til disse dele, men også de referencemængder, som er eller vil blive tildelt ham i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 405, s. 1).
- 37 Rådet og Kommissionen finder i første række, at begæringerne om foreløbige forholdsregler bør afvises, da sagsøgerne ikke er umiddelbart og individuelt berørt af forordning nr. 2187/93. De sagsøgte har anført, at de anfægtede bestemmelser kun berører sagsøgerne i deres egenskab af mælkeproducenter, der har deltaget i ikke-markedsføringsordningen, og at den omtvistede forordning ikke har retlig bindende virkninger for de berørte personer, da den ikke ændrer deres juridiske situation mod deres vilje. Rådet og Kommissionen har henvist til, at tilbuddet om den

faste erstatning i henhold til forordningen på ingen måde er bindende, idet de berørte personer frit kan vælge, om de vil acceptere eller afslå tilbuddet.

- 38 Hvad angår de faktiske og retlige grunde til, at de af sagsøgerne begærede foreløbige forholdsregler umiddelbart forekommer berettigede, finder Rådet og Kommissionen, at der ikke er sådanne grunde til de pågældende forholdsregler. I relation til anbringendet om en forkert anvendelse af statutens artikel 43 har de sagsøgte gjort gældende, at reglerne om forældelse i artikel 8, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 2187/93 er nøjagtig de samme som dem, Domstolen nåede frem til i dommen Birra Wührer II, og at de sagsøgte derfor ikke kan siges at have handlet i strid med Domstolens praksis.
- 39 Rådet og Kommissionen har endvidere bestridt, at der på nogen måde er sket en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet forældelsesindsigelsen navnlig — i modsætning til det af sagsøgerne anførte — ikke kunne have været gjort gældende i Mulder II-sagen, da den pågældende sagsøger havde gjort sit krav gældende over for Rådet, som omhandlet i statutens artikel 43, tre måneder inden han anlagde sag ved Domstolen, og således havde afbrudt forældelsen. Under alle omstændigheder finder Rådet, at da der er tale om en indsigelse, der kan gøres gældende i hvert enkelt tilfælde efter sagsøgtes skøn, bør Rådet bevare muligheden for at påberåbe sig forældelsen i forbindelse med en senere retssag eller anvende reglerne herom i forbindelse med vedtagelsen af generel lovgivning som i det foreliggende tilfælde.
- 40 Efter Rådets og Kommissionens opfattelse er anbringendet om tilsidesættelse af lighedsprincippet ligeledes helt uberettiget, da den forskellige behandling af de berørte producenter blot er den automatiske følge af den objektive forskel mellem deres faktiske situationer i relation til statutens artikel 43.
- 41 Hvad nærmere angår sagsøgeren Garrett's begæring om foreløbige forholdsregler har de sagsøgte gjort gældende, at denne begæring er åbenbart uberettiget, idet sagsøgeren ikke har godtgjort, at det påståede tab skyldes en ulovlig retsakt fra Fællesskabet, og at de begærede foreløbige forholdsregler desuden foregriber

hovedsagens udfald, for så vidt som der hermed tilsigtes betaling af et forskud på en erstatning for et tab, hvis eksistens skal fastlægges under hovedsagen. De sagsøgte har i øvrigt påpeget, at sagsøgeren har fremsat begæring om, at han foreløbig får udbetalt et beløb, som udgør mere end det dobbelte af det tab, som han synes at gøre gældende i hovedsagen, nemlig 136 000 UKL.

- 42 Hvad angår spørgsmålet om uopsættelighed finder Rådet og Kommissionen i det væsentlige, at sagsøgerne ikke er stillet over for et umuligt valg, og at de heller ikke risikerer at lide et alvorligt og uopretteligt tab. Hvis sagsøgerne accepterer tilbudet om den faste erstatning, vil dette nemlig ifølge de sagsøgte være tilstrækkeligt til at løse deres aktuelle økonomiske vanskeligheder. Rådet og Kommissionen finder desuden, at såfremt Retten og — i sidste instans — Domstolen i de sager, der ikke bliver hævet, måtte nå frem til, at bestemmelserne om forældelse i artikel 8 i forordning nr. 2187/93 er ulovlige, ville sagsøgerne heller ikke nødvendigvis miste ethvert krav på erstatning for hele den periode, for hvilken de mener at have sådanne krav. Der ville i så fald opstå en fuldstændig ny situation, idet der som udgangspunkt ville skulle betales erstatning for hele den pågældende periode. De sagsøgte har imidlertid anført, at en sådan erstatning måske ikke længere vil blive beregnet på grundlag af et storsindet, fast skøn, men på grundlag af de faktiske tab.
- 43 Rådet og Kommissionen finder tillige, at sagsøgerne heller ikke risikerer at lide et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt de afslår tilbuddet om den faste erstatning. I det omfang sagsøgerne opfylder betingelserne for at få udbetalt den faste erstatning i henhold til forordning nr. 2187/93, har de utvivlsomt krav på erstatning for deres tab med en forrentning på 8 % p. a. Ifølge de sagsøgte kan dette erstatningskrav, der i princippet som minimum må svare til den faste erstatning, som sagsøgerne ville have opnået, hvis de havde accepteret det pågældende tilbud, eventuelt overdrages til sagsøgernes banker som sikkerhed for deres lån.

Retlig bedømmelse

- 44 På baggrund af parternes argumenter skal det indledningsvis undersøges, om der i det foreliggende tilfælde er risiko for, at sagsøgerne lider et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt begæringerne om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, og der derfor er grundlag for at træffe sådanne forholdsregler.
- 45 Det fremgår af fast retspraksis (jf. eksempelvis kendelse afsagt af Rettens præsident den 13.5.1993, sag T-24/93, CMBT mod Kommissionen, Sml. II, s. 543), at spørgsmålet om, hvorvidt en foreløbig forholdsregel er uopsættelig, skal vurderes ud fra, om det er nødvendigt at træffe en foreløbig afgørelse for at undgå, at der påføres den part, der har indgivet begæringen, et alvorligt og uopretteligt tab. Det påhviler den, der indgiver begæringen om udsættelse af den anfægtede beslutning, at godtgøre, at det vil have alvorlige og uoprettelige konsekvenser for den pågældende, såfremt man afventer afgørelsen i hovedsagen.
- 46 Med hensyn til begæringerne fra sagsøgerne Jones og McCutcheon bemærkes, at deres væsentligste argument går ud på, at de, såfremt Retten ikke tager begæringerne om foreløbige forholdsregler til følge, både vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, hvis de accepterer det tilbud om den faste erstatning, som de har modtaget — da de i så fald må give afkald på ethvert yderligere krav mod fællesskabsinstitutionerne med henblik på at opnå erstatning for alle de tab, de har lidt — og hvis de afslår det pågældende tilbud, da de på baggrund af deres økonomiske situation ikke kan afvente hovedsagens udfald.
- 47 Det skal på den baggrund undersøges, om det valg, sagsøgerne skal træffe med hensyn til accept af eller afslag på tilbuddet om den faste erstatning, nødvendigvis har de alvorlige og uoprettelige konsekvenser, sagsøgerne gør gældende.

- 48 Hvad angår det tilfælde, at sagsøgerne giver afslag på tilbuddet om den faste erstatning, bemærkes, at sagsøgerne i så fald ganske vist principielt bevarer enhver mulighed for at få erstatning for hele den periode, i hvilken de mener at have lidt et tab, men at sagsøgerne umiddelbart har godtgjort, at de ikke kan afvente hovedsagens udfald, når der henses til deres alvorlige økonomiske vanskeligheder og truslen om, at deres respektive kreditorer lader sig indsætte i besiddelsen af bedrifterne.
- 49 Hvad dernæst angår det tilfælde, at sagsøgerne accepterer tilbuddet om den faste erstatning, bemærkes, at en sådan erstatning i det mindste for sagsøgerne Jones og McCutcheon ville gøre det muligt at undgå, at deres respektive kreditorer lader sig indsætte i besiddelsen af bedrifterne. Deres tab ville altså bestå i, at de skulle give afkald på deres krav på erstatning for den periode, der i henhold til artikel 8 i forordning nr. 2187/93 er omfattet af forældelsen.
- 50 Det bemærkes herved, at Rådet og Kommissionen i deres skriftlige indlæg har givet udtryk for, at den omstændighed, at sagsøgerne accepterer tilbuddet om den faste erstatning og således giver afkald på enhver form for yderligere krav mod fællesskabsinstitutionerne med hensyn til deres tab, ikke nødvendigvis indebærer, at de mister ethvert krav på erstatning for hele den periode, for hvilken de mener at have sådanne krav, såfremt Retten eller Domstolen i en af de sager, der ikke bliver hævet, måtte fastslå, at bestemmelserne om forældelse i artikel 8 i forordning nr. 2187/93 er ulovlige. De sagsøgte finder, at der i så fald ville opstå en fuldstændig ny situation, og at der som udgangspunkt ville skulle betales erstatning for hele perioden, idet erstatningen dog eventuelt vil blive beregnet på grundlag af de faktiske tab og ikke på grundlag af et fast skøn som omhandlet i forordning nr. 2187/93.
- 51 På baggrund af et spørgsmål fra præsidenten under retsmødet den 6. januar 1994 vedrørende rækkevidden af udtalelserne på s. 16 i de sagsøgtes respektive skriftlige indlæg afgav Rådets og Kommissionens befuldmægtigede følgende erklæring, som med de sagsøgtes accept blev tilført protokollatet for retsmødet: »Rådets og

Kommissionens befuldmægtigede har under retsmødet erklæret, at såfremt Retten i Første Instans eller — i sidste instans — Domstolen skulle nå frem til, at artikel 43 i protokollen vedrørende statuten for Domstolen ikke er anvendt korrekt i forordning (EØF) nr. 2187/93, vil der opstå en ny situation, idet den periode, for hvilken der skal betales erstatning, i så fald som udgangspunkt vil blive fastlagt uden hensyntagen til forældelsen, og at erstatningen i så tilfælde efter de sagsøgte befuldmægtigedes opfattelse eventuelt vil blive beregnet på grundlag af de reelle tab« (»the agents for the Council and the Commission declared that if the Court of First Instance and the Court of Justice should decide that Regulation (EEC) No. 2187/93 had not correctly applied article 43 of the Protocol on the Statute of the Court of Justice this would constitute a new situation as the period of indemnisation would, then, in principle, be calculated without taking into account the effect of the prescription and that in that case, in the opinion of the agents, the forfait on the basis of which the indemnisation is calculated could be reconsidered, e. g. on the basis of real damages.«)

- 52 Det må herefter konkluderes, at såfremt Retten og i givet fald Domstolen i sagerne angående annullation af visse bestemmelser i forordning nr. 2187/93 — idet der under retsmødet var enighed mellem parterne om, at visse af disse sager som udgangspunkt ikke vil blive hævet — kender bestemmelserne om forældelse i forordningens artikel 8 ulovlige, er den omstændighed, at de berørte producenter har accepteret tilbuddet om den faste erstatning og følgelig har hævet de sager, de har anlagt ved Retten, ikke ensbetydende med, at de definitivt har mistet deres krav på erstatning for hele den periode, for hvilken de mener at have sådanne krav.

- 53 Spørgsmålet om, hvorvidt erstatningen i så fald vil blive beregnet på grundlag af de faktiske tab eller på grundlag af et fast skøn, er ikke relevant ved afgørelsen af, om der er risiko for et alvorligt og uopretteligt tab for sagsøgerne. Det forhold, at de sagsøgte institutioner, såfremt artikel 8 i forordning nr. 2187/93 annulleres, måtte udstede regler om erstatning på grundlag af de tab, de berørte producenter faktisk har lidt, i stedet for regler om en fast erstatning såsom dem, der er gældende i øjeblikket, kan som udgangspunkt ikke fortolkes som et indgreb i sagsøgernes ret

til erstatning for hele den periode, i hvilken de mener at have lidt et tab. Sagsøgernes accept af tilbuddet om den faste erstatning i henhold til forordning nr. 2187/93 kan således ikke i sig selv påføre dem et alvorligt og uopretteligt tab.

- 54 Hvad særlig angår sagsøgeren Garrett's begæring om foreløbige forholdsregler bemærkes indledningsvis, at selv om det lægges til grund, at der foreligger uopsættelighed, vil genoptagelsen af hovedsagens behandling ikke fjerne den risiko for tab, sagsøgeren har gjort gældende. Endvidere bemærkes, at begæringen om, at de sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren et forskud på 329 000 UKL, er ensbetydende med en begæring om, at de i hovedsagen nedlagte påstande allerede tages til følge under sagen om foreløbige forholdsregler, hvorfor der er tale om en forholdsregel, som ville foregribe hovedsagens udfald. Endelig bemærkes, at sagsøgeren under alle omstændigheder ikke — end ikke umiddelbart — har godtgjort, at der er en direkte sammenhæng mellem de tab, som er gjort gældende, men ikke opgjort, i hovedsagen, og som skulle skyldes en ulovlig retsakt fra Fællesskabet, som kan medføre erstatningspligt for dette, og det tab, han mener at blive udsat for, såfremt begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, nemlig risikoen for, at hans kreditorer vil lade sig indsætte i besiddelsen af en del af hans bedrifter, fordi han er ude af stand til at betale afdragene på to prioritetslån.
- 55 Herefter, og uden at det er nødvendigt på dette trin nærmere at tage stilling til de sagsøgte argumenter vedrørende formaliteten eller til det retmæssige i de anbringender, sagsøgerne har gjort gældende i deres stævninger i hovedsagen, må det fastslås, at de retlige betingelser for at træffe de begærede foreløbige forholdsregler ikke er opfyldt, og at begæringerne derfor ikke kan tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

- 1) **Begæringerne om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**
- 2) **Afgørelsen om sagernes omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 1. februar 1994.

H. Jung

Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça

Præsident